

3. Ar pirmiau nurodyti reglamentai gali būti aiškiniami taip, kad žemės ūkio produkcijos gamintojas, kuris turi ūkį Bendrijos teritorijoje, tačiau ketina ateityje (pasinaudojęs parama) nutraukti veiklą, neturi teisės gauti paramos?
4. Kaip turėtų būti aiškinamas nacionalinės teisės aktų suteikiamas teisinis statusas, remiantis abiem anksčiau nurodytais reglamentais?
5. Ar nacionalinės teisės aktų suteikiamas teisinis statusas apima teisinį statusą, susijusį su galimu žemės ūkio produkcijos gamintojo (ar jų grupės) veiklos nutraukimo būdu? Vengrijos teisėje galimiems veiklos nutraukimo atvejams numatytos įvairios teisinio statuso rūšys (nemokumo, bankroto ir likvidavimo procedūros).
6. Ar reikalavimus Bendrijos vienkartinę išmokai už plotą gauti ir reikalavimus papildomai nacionalinei paramai gauti galima reglamentuoti skirtingai ir visiškai nepriklausomai? Koks yra (ar gali būti) ryšys tarp abiejų paramos tipų principų, sistemos ir tikslų?
7. Ar teisė gauti papildomą nacionalinę paramą gali būti atimta iš grupės (arba asmens), kuri, be kita ko, atitinka reikalavimus gauti Bendrijos vienkartinę išmoką už plotą?
8. Ar į Tarybos reglamento (EB) Nr. 1259/1999 taikymo sritį, remiantis jo 1 straipsniu, taip pat patenka papildoma nacionalinė parama, turint omeny, kad tam, kas tik iš dalies finansuojama iš EŽUOGF, vėliau skiriama papildoma nacionalinė parama?
9. Ar teisėtai ir faktiškai Bendrijos teritorijoje veikiantis žemės ūkio produkcijos gamintojas turi teisę gauti papildomą nacionalinę paramą?
10. Jeigu nacionalinėje teisėje numatytas specifinis komercinių bendrovių veiklos nutraukimo reglamentavimas, ar toks reglamentavimas turi reikšmės Bendrijos paramos (ir su ja susijusios nacionalinės paramos) požiūriu?
11. Ar Bendrijos ir nacionalinės teisės nuostatas dėl bendros žemės ūkio politikos veikimo galima aiškinti taip, kad jos turi sukurti sudėtinę teisinę sistemą, kurią būtų galima aiškinti vienodai ir kuri veiktų pagal tokius pačius principus ir reikalavimus?
12. Ar Tarybos reglamento (EEB) Nr. 3508/92 1 straipsnio 4 dalyje ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1259/1999 10 straipsnio a punkte nustatytą taikymo sritį galima aiškinti taip, kad paramos atžvilgiu visiškai neturi reikšmės nei

žemės ūkio produkcijos gamintojo ketinimas nutraukti veiklą ateityje, nei su šiuo ketinimu susijęs teisinis statusas?

- (¹) 1992 m. lapkričio 27 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 3508/92, nustatantis tam tikrų Bendrijos pagalbos schemų integruotą administravimo ir kontrolės sistemą (OL L 355, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 13 t., p. 223).
- (²) 1999 m. gegužės 17 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1259/1999, nustatantis bendrąsias tiesioginės paramos schemų pagal bendrąją žemės ūkio politiką taisykles (OL L 160, p. 113; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 3 sk., 25 t., p. 424).

2010 m. kovo 4 d. Hoge Raad der Nederlanden (Nyderlandai) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Frisdranken Industrie Winters BV prieš Red Bull GmbH

(Byla C-119/10)

(2010/C 134/35)

Proceso kalba: olandų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Hoge Raad der Nederlanden

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Frisdranken Industrie Winters BV

Atsakovė: Red Bull GmbH

Prejudiciniai klausimai

1. a) Ar tik „išpilstymas“ į pakuotes, kurios paženklintos žymeniu (3.1. punkto iv papunkčio prasme), reiškia šio žymens naudojimą prekyboje pagal Prekių ženklų direktyvos (¹) 5 straipsnį, net jeigu išpilstymas yra paslauga, teikiama trečiajam asmeniui ir trečiojo asmens pavedimu, norint atskirti šio užsakovo prekes?
- b) Ar atsakymas į pirmojo klausimo a punktą būtų kitoks, jei būtų pažeidimas pagal Prekių ženklų direktyvos 5 straipsnio 1 dalies a ar b punktus?

2. Jei į pirmojo klausimo a punktą bus atsakyta teigiamai, ar pagal Prekių ženklų direktyvos 5 straipsnį žymens naudojimas gali būti draudžiamas Beniliukso šalyse ir tuo atveju, jei šiuo žymeniu pažymėtos prekės yra skirtos išimtinai eksportui už a) Beniliukso šalių teritorijos arba už b) Europos Sąjungos teritorijos ir jei atitinkamoje teritorijoje — išskyrus įmonėje, kurioje prekės išpilstomos — jų negali suvokti visuomenė?
3. Jei į antrąjį klausimą (a ar b punktus) bus atsakyta teigiamai, koks kriterijus tokiu atveju turi būti taikomas siekiant nustatyti prekių ženklo pažeidimą: ar yra svarbus (pakankamai informuoto, apdairaus ir nuovokaus paprasto) Beniliukso (arba Europos Sąjungos) vartotojo suvokimas — kurį vėliau atsižvelgiant į nurodytas aplinkybes galima nustatyti tik teoriškai ar abstrakčiai — arba ar šiuo atžvilgiu reikia remtis kitu kriterijumi, pavyzdžiui, valstybės, į kurią prekės eksportuojamos, vartotojo suvokimu?

(¹) 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmoji tarybos Direktyva valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92)

2010 m. kovo 5 d. pareikštas ieškinys byloje *Europos Komisija prieš Europos Sąjungos Tarybą*

(Byla C-121/10)

(2010/C 134/36)

Proceso kalba: anglų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama advokatų V. Di Bucci, L. Flynn, A. Stobiecka-Kuik, K. Walkerová

Atsakovė: Europos Sąjungos Taryba

Ieškovės reikalavimai

— Panaikinti 2009 m. gruodžio 22 d. Tarybos sprendimą 2009/1017/ES dėl Vengrijos Respublikos valdžios institucijų teikiamos valstybės pagalbos žemės ūkio paskirties žemės išsigijimui nuo 2010 m. sausio 1 d. iki 2013 m. gruodžio 31 d. (¹).

— Priteisti iš Europos Sąjungos Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinių pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Priėmusi ginčijamą sprendimą, Taryba panaikino Komisijos sprendimą, priimtą pasiūlius atitinkamas priemones, nurodytas 2007 m. žemės ūkio gairių 196 punkte, ir jas besąlygiškai priėmus Vengrijai, kuriuo Vengrija buvo įpareigota nutraukti dvi esamas pagalbos schemas žemės ūkio paskirties žemės išsigijimui vėliausiai iki 2009 m. gruodžio 31 dienos. Prisidengdama išskirtinėmis aplinkybėmis, Taryba faktiškai leido Vengrijai taikyti minėtas schemas iki 2007 m. žemės ūkio gairių galiojimo termino pabaigos 2013 m. gruodžio 31 dieną. Akivaizdu, kad savo sprendimui pagrįsti Tarybos nurodytos aplinkybės nėra tokios išskirtinės aplinkybės, kurios pateisintų priimtą sprendimą, ir jose neatsižvelgiama į Komisijos sprendimą dėl minėtų schemų.

Grįsdama savo ieškinį dėl panaikinimo, Komisija nurodo keturis pagrindus:

- Pirmiausia ji mano, kad Taryba nebuvo kompetentinga imtis veiksmų pagal SESV 108 straipsnio 2 dalies trečią pastraipą, nes pagalba, kurią ji patvirtino, buvo esama pagalba, kurią Vengrija, priėmusi jai Komisijos pasiūlytas atitinkamas priemones, įsipareigojo panaikinti iki 2009 metų pabaigos.
- Antra, leidusi taikyti pagalbos priemones iki 2013 m., Taryba piktnaudžiavo savo įgaliojimais bandydama panaikinti Komisijos sprendimą, pagal kurį Vengrija galėjo savo nuožiūra taikyti tokias priemones vėliausiai iki 2009 m. pabaigos.
- Trečia, ginčijamas sprendimas buvo priimtas pažeidžiant sąžiningo bendradarbiavimo principą, taikomą valstybės narėms ir taip pat tarp institucijų. Savo sprendimu Taryba atleido Vengriją nuo pareigos bendradarbiauti su Komisija dėl atitinkamų priemonių, kurias minėta valstybė narė priėmė esamos pagalbos schemas žemės ūkio paskirties žemės išsigijimui atžvilgiu, atsižvelgiant į SESV 108 straipsnio 1 dalyje nustatytą bendradarbiavimą.
- Paskutiniu metu pagrindu Komisija tvirtina, kad Taryba padarė akivaizdžią vertinimo klaidą nusprenddama, kad egzistavo išskirtinės aplinkybės, kurios pateisino patvirtintos priemonės priėmimą.

(¹) OL L 348, p. 55.